

POBRESA

Ciudadans dipositant espelmes i flors davant dels 59 cors blancs que recordaven ahir a la plaça Sant Jaume els sensellar morts a Barcelona en els últims dotze mesos. JUAN LEMUS / FUNDACIÓ ARRELS

La història de l'home sense nom i 58 vides més

Homenatge ciutadà als sensellar morts a Barcelona l'últim any

Crònica

TONI VALL
PERIODISTA

Cinquanta-nou cors blancs de cartró, cadascun amb un nom, una edat i una data de defunció. Tots no. N'hi ha un que només hi diu: "Home, 3/8/2018". Tenia nom però ningú el sap. El van trobar estirat a terra sense vida al carrer Berlín. Va aparèixer als diaris, a les teles i a les ràdios. Va ser famós perquè l'havia matat la criminal onada de calor de mitjans d'estiu. Colpeix contemplar el seu cor de cartró i els cinquanta-vuit que l'acompanyen en una cantonada de la plaça de Sant Jaume, l'indret on quinze entitats han emplaçat aquest homenatge ciutadà a la seixantena de persones sense llar que durant aquest últim any han mort a Barcelona.

Són 59 cors que parlen del dret al record. Així han titulat el manifest signat per Àmbit Prevenció, l'Associació Ciutadana Anti-Sida de Catalunya (ACASC), el CAS Baluard, Càritas, Dit i Fet, Heura, la Fundació Sant Pere Claver, l'hospital de campanya de la parròquia de Santa Anna, Lligam, Lloc de la Dona, Projecte Sostre, Santa Lluïsa de Marillac, UTE-Primer la Llar, l'associació Yaya Luisa i la Fundació Arrels.

Algunes xifres són molt eloqüents. Com per exemple saber que l'Albert va deixar aquest món amb només vint-i-nou anys. O que la mitjana d'edat dels cinquanta-nou desapareguts és de cinquanta-vuit anys, vint-i-quatre menys que la mitjana de vida dels habitants de Barcelona. Donar un tomb entre els cors i entre els missatges que alguns amics han deixat escrits et permet saber, per exemple, que l'Helga era l'ànima de la plaça Reial i que el seu tresor més preuat era ser lliure per ser fidel als seus ideals. Avui descansa al nínxol 22.645 del cementiri de Montjuïc. O, per exemple, que el Piotr lluià sempre un somriure fantàstic, senyal inequívoc d'un caràcter afable i càlid. Hi havia també el Xavier, professor universitari, a qui no se li acudia mai prescindir del vestit i la corbata. Era famosa la seva màxima: "Només hi ha dues coses a la vida que no tenen solució: la mort i l'estupidesa humana".

Les paraules dels amics

El Sergiu Daniel, quaranta-tres anys, feia un metre i noranta centímetres i tenia un cor enorme i uns ulls blaus que brillaven sempre que parlava de la seva família. El seu somriure omplia tota la plaça de Sant Agustí. El David (quaranta-set anys) havia promès moltes vegades que deixaria de beure, però no podia perquè la càrrega que arrossegava era massa forta per poder prescindir fàcilment d'aquesta mena d'"ajudes". És emocionant llegir

les paraules que amics dels que ja no hi són han escrit sobre ells. Són píndoles de pensament que resumeixen vides complicades, marca des per la dissort, per males decisions, per males companyies. Ves a saber per què.

Un dels que es mira l'homenatge és el José Olesti. Està molt content del recordatori que ha fabricat. És una cartolina adornada amb llumetes que conté sis fotos de sis amics i coneguts que ja no hi són. Sis dels cinquanta-nou: Fulgencio, Antonio, Irina, Francisco, Manuel i Miguel. Els va conèixer bé, sap molt bé de què parla quan escriu un poema per homenatjar-los. Ha tingut una mica més de sort que ells.

Un canvi de vida radical

El José és escorta policial de professió i encara conserva la placa, que ensenya amb orgull. Tenia una vida feliç però un tomb de cent vuitanta graus el va portar a viure deu anys a la muntanya. En un racó de Vallvidrera va construir un campament i va edificar un estil de vida. Molts mals moments viscuts i ara superats. Gràcies a les possibilitats del Housing First –un habitatge que els ajuntaments i entitats cedeixen als sensellar– avui viu en un pis tutelat i està encantat de poder ajudar amb tot allò que li demanen, fer pedagogia i donar suport a tots aquells que es troben en la situació que un dia li va tocar experimentar. La situació de l'home sense nom i de cinquanta-vuit vides més. ■